

Я так виджу, як нині, ту хату
При дорозі сільській над потоком,
Мов старець, хиляєсь з кожним роком
І на зиму вбирає загату,

Як кожух. Має грушку крислату
І дві липи високі під боком,
Ті, на спілку з журливим потоком,
До сну ввечір вколисують хату.

В тій хатині маленькі віконця,
Невисокі пороги і двері.
В тій хатині по заході сонця,

А зимою по скорій вечері —
Хто так сумно і ходить, і ходить,
За собою тіль, як друга, водить?

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Село»](#);